Dimecres II d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 11,28-30): En aquell temps, Jesús digué: «Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré. Preneu el meu jou sobre vosaltres i apreneu de mi, que soc mansuet i humil de cor, i trobareu el repòs per a les vostres ànimes, ja que el meu jou és suau i la meva càrrega lleugera».

© Albada Editorial / evangeli.net

«El meu jou és suau i la meva càrrega lleugera»

Père Jacques PHILIPPE
(Cordes sur Ciel, França)

Avui, Jesús ens condueix vers el repòs en Déu. Ell és, certament, un Pare exigent, perquè ens estima i ens convida a donar-li tot, però no és un botxí. Quan ens exigeix quelcom és per a fer-nos créixer en el seu amor. L'únic comandament és el d'estimar. Hom pot patir per amor, però també es pot gaudir i reposar per amor...

La docilitat a Déu allibera i eixample el cor. Per això, Jesús, que ens invita a renunciar a nosaltres mateixos per a prendre la nostra creu i seguir-lo, ens diu: «El meu jou és suau i la meva càrrega lleugera» (Mt 11,30). Malgrat que en ocasions ens costa obeir la voluntat de Déu, complir-la amb amor acaba per omplir-nos de goig: «Encamineu-me per la senda dels preceptes, que hi tinc posat tot el meu afecte» (Sl 119,35).

M'agradaria relatar un fet. A voltes, quan després d'un dia força esgotador vaig a dormir, percebo una lleugera sensació interior que em diu: —No entraries un moment a la capella per a fer-me companyia? Després d'alguns instants de desconcert i resistència, acabo per consentir i passar uns moments amb Jesús. Després, vaig a dormir en pau i tan content, i el dia següent no m'alço més cansat que de costum.

Nogensmenys, altres vegades em succeeix el contrari. Davant d'un problema greu que em preocupa, em dic: —Aquesta nit pregaré durant una hora a la capella per tal que es resolgui. I, en adreçar-m'hi, una veu em diu al fons del meu cor: —Saps?, em complauria més que anessis a reposar immediatament i confiessis en mi; jo m'ocupo del teu problema. I, tot recordant la meva feliç condició de "servent inútil", vaig a dormir en pau, abandonant tot en les mans del Senyor...

Tot això ens ve a dir que la voluntat de Déu està on existeix el màxim d'amor, però no forçosament allí on s'hi trobi el màxim sofriment... Hi ha més amor en descansar gràcies a la confiança que en angoixar-se

per la inquietud!

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Tan lleugera és la càrrega de Crist, que no només no oprimeix, sinó que alleuja. Convé que la portis per sentir-te alleugerit; si te la treus de sobre et trobaràs oprimit» (Sant Agustí)

- «Quan Déu posa el seu braç sobre la nostra espatlla, com 'el seu jou suau', no es tracta d'un pes que ens carrega, sinó del gest d'acceptació ple d'amor. El 'jou' d'aquest braç no és un pes que haguem de suportar, sinó el regal de l'amor que ens sosté i ens converteix en fills» (Benet XVI)

- «El Verb s'ha fet carn per tal de ser el nostre model de santedat: 'Preneu el meu jou damunt vostre, i feu-vos deixebles meus (...)' (Mt 11,29)» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 459)

Altres comentaris

«Veniu a mi tots els qui esteu fatigats i afeixugats, i jo us alleujaré»

Rev. D. Jaume GONZÁLEZ i Padrós
(Barcelona, Espanya)

Avui, acaba el cicle de lectures ferials que tenen per protagonista el profeta Isaïes. Ell ens fa adonar que l'actualitat de la vinguda del Messies fou anunciada profèticament.

Esperar el retorn del Senyor, el seu "adventus", demana per part del creient un clar propòsit de no defallir, passi el que passi mentrestant. Perquè no podem ignorar que l'espera no sempre es fa lleugera, i hom pot arribar a pensar que, fet i fet, atesa la pròpia feblesa, no es reeixirà en la perseverança d'una vida cristiana amb mordent. La temptació al desànim és sempre a prop per als qui som dèbils per naturalesa.

També ens pot trair l'oblit que el Regne s'obre pas sobretot per la voluntat de Déu, malgrat les resistències dels qui no tenim una "determinada determinació", prou decidida, per cercar-lo per damunt de tot i amb absoluta prioritat. Massa vegades ens lamentem del nostre cansament: un pic hem passat comptes i ens hem adonat de la migradesa dels resultats aconseguits i, sense poder-ho evitar, ens surt de l'ànima un retret adreçat al Senyor, més o menys explícit, com preguntant-li com és que no ens ha ajudat prou, que no ha estat al cas del treball que hem esmerçat. Heus ací el nostre pecat! Convertir Déu en el nostre ajudant, en lloc de comprendre que la iniciativa és sempre seva i també el principal esforç.

Isaïes, en aquesta perspectiva escatològica que marca les primeres setmanes de l'Advent, ens recorda com n'és de gran el poder i d'irresistible la força del Sant.

En Jesucrist trobem l'acompliment d'aquestes paraules del profeta. «Veniu a mi (...) i jo us alleujaré» (Mt 11,28). En el Senyor, en el seu cor amorós, tots trobem el descans necessari i la vigoria per a no defallir i, així, esperar-lo amb una caritat renovada, mentre la nostra ànima no deixa de beneir-lo i la nostra memòria no oblida mai els seus favors.